

Usutorn

Dashanel tahtis, et tema usk Kristusesse oleks suur ja tugev.

Gretchen Picklesimer Kinney

(Põhineb tõestisündinud lool)

Lugu leidis aset Jamaical.

Dashanel aitas vanemal vennal pähklileiba ahjust välja võtta. See lõhnas nii hästi!

Siis kuulis ta koputust uksele. „Misjonärid on siin!” hüüdis õde.

Dashanel jooksis ukse juurde. Tal le meeldis, kui misjonärid tulid. Tal oli alati hea tunne, kui nad teda külastasid. Mõnikord tõid nad talle ja tema õdedele- vendadele mängimiseks.

„Tyrell valmistab jälle pähklileiba!” kuulutas Dashanel. Tema vennale meeldis

misjonäridele toitu valmistada.

„Ma ei jõua ära oodata, et seda maitsta,” ütles vanem Colas. Tema ja vanem Yusaki astusid sisse ja võtsid pörandal istet. Dashanel, tema vend ja õde ning ema istusid nende vastas.

„Mida me täna teeme?” küsis Dashanel.

Vanem Yusaki tõmbas välja topsid. „Me ehitame usutorni. Iga tops tähistab midagi, mida me saame teha, et suurendada oma usku Jeesusesse Kristusesse.”

Vanem Yusaki hakkas topsidest torni ehitama. Dashanel nägi, et topsidele olid kirjutatud sõnad, nagu „palve”, „pühakirjade uurimine” ja „kirik”.

„Need on kõik asjad, mida te olete palunud meil perena teha,” ütles ta.

„See on õige,” kiitis vanem Colas. „Kui teete neid asju, siis suurendate oma usku Jeesusesse Kristusesse.”

Dashanel ja tema õed-vennad ehitasid vaheldumisi topsidest oma torne, samal ajal kui nad õppetundi kuulasid.

Pärast misjonäride lahkumist mõtles Dashanel sellele, mida nad olid õpetanud. Ta tahtis, et tema usk Kristusesse oleks suur ja tugev nagu torn, mille ta ehitas.

Kuude möödudes õppis Dashanel misjonäridelt evangeeliumi kohta üha rohkem. Ta hakkas koos perega kirikus käima. Ta kujutas ette, kuidas tema usutorn kasvab üha kõrgemaks ja kõrgemaks.

Ühel päeval pärast misjonäride lahkumist rääkis Dashanel emaga. „Kas ma võin ristitud saada?” küsis ta.

„Kas sa oled kindel, et oled selleks valmis?” küsis ema.

„Jah,” vastas Dashanel. „Ma tahan järgida Jeesust.”

„Hästi,” ütles ema. „Kui sa tahad, võid ristitud saada.”

Ka Dashaneli vend ja õde otsustasid ristitud saada.

Ema ütles, et ta ei ole veel ristimiseks valmis.

Ristimise päeval riietusid Dashanel ja tema õed-vennad valgetesse riietesse. Nad kõik ootasid kannatlikult, et ristitud saada.

Kui oli Dashaneli kord, aitas vanem Yusaki ta vette. Siis ütles ta ristimispalve sõnad ja kastis ta vee alla. Kui Dashanel taas vee peale tuli, oli ta suu naerull! Ta tundis end õnneliku ja puhtana. Ta ei tahtnud seda tunnet kunagi unustada.

Dashanel tegi jätkuvalt asju, et tugevdada oma usku Jeesusesse Kristusesse. Ta luges koos oma perega pühakirju. Palvetas Taevase Isa poole. Ta oli teiste vastu lahke. Ja ta mäletas, mida ta tundis, kui teda ristiti. Ta tahtis, et ka ema võiks seda tunda.

„Ema, miks sina ristitud ei saa?” küsis Dashanel ühel päeval.

Ema oli minutikese vait. „Sa oled mulle hea eeskuju olnud. Nüüd pean ma sulle eeskuju näitama,” ütles ta. Ma tahan ka ristitud saada.”

Ema ristimise päeval oli Dashanel nii õnnelik. Kui ema veest välja tuli, naeratasid kõik. Nüüd võis kogu Dashaneli perekond oma usutorne koos ehitada. ●